

VRIJDAG, DEN

16^{den} MAART.

Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretan.

POST-KANTOOR.

Tolparijs van het Publiek dient, van S. M. Rijk van Oorlog, **PEGASUS**, gescheut door den Kapitein, Luitenant van Zee, G. R. F. MEIJER, de reis naar Curacao over de Eilanden St. Eustatius en St. Martin, zal aannemen op Maandag den 19den Maart, omstaande, en dat het Brievenpakket voor gemelden Bodem bestemd, zal worden gesloten op gemelden datum, des middags ten 12 uren.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

D. VAN LEMMING.

Mengelingen.

DE ENGELSCH STEENEN.

Bij de eerste morgenstralen, die op den 16den Junij 1647, het heerlijke landschap verlichten, dat de oevers toon van 't Severnemeer, in de nabijheid van 't veer der Zwarte-Rots (Blackrock Ferry), verbonden zich te midden der liefelijke kalme oeverenog. Alskimmerende natuur, een ontzettend tafereel der heerlijke verwoestingen van den burgerkrijg. Caldecot was voor 't nog niet anders dan een glimmende aschhoop. De verwoestingen, welke zoo liefelijk groenende wadden, slot omringden, dat men tot dus verre geen verwinnelijk hield, waren ongewoeld, en de langgraven opgedolven en uitgehoofd, en de aard- en steenhoopen overdekt; alles was het doorgestane beleg. Lijken van mannen en doode paarden, die de lucht met welriekende dampen, vervulden, lagen ginds en hiervan verspreid, en beletten schier de uitwatering van de Saarn, die den groenen heuvel bespoog. Aan zich de water zoo statige burg van den troffen Bollingbroke verheft, nog prachtig in 't verval. Alleen van den overgebleven hoek van 't zwart, vlieksanten, steenen toren, waarvan het loven de gedachte nog zwart van den doorgestane vlag, die koninklijk aan het St. George kruis, in de lucht vliep, ten hoön en spot, zoo 't scheen, der gescheurde lappen van de koninklijke vlag, die er nog onder hingen.

Niet ver van daar, en dicht aan den bever van 't nieuwe veer (New-Passage) stond eene ruime heuvel, in vroedzame dagen, het weidig tooneel, waar eengemene drukte, want

dat veer was het eerste middel van gemeenschap tusschen Zuid-Wallis en de tegenoverliggende Engelsche wal. Verordelingen van allen stand en rang; — verhandelaars van Wallis, die hunne talrijke paarden en ossen naar de Engelsche markt van Bristol of de naburige steden dreven; — soldaten, met korte mantels en roestige, lange degenen, en met hunne vrouwen en kinderen, naar toornalig gebruik zechten op 't marktstoon; — Officiere van de bezetting van 't slot, met gestikte uniformen en kransroten, met pluimen op de staten helmen, en ranselende sporen; — en dan nog eene evenredige menigte van schoeters, rijfelaars, horosknechts, of marsdragers, maakten de bonte mengeling uit, die zich een uur of twee voor 't geslot, in en om die herberg, plaat te verdringen. Thans echter belooft de stad Bristol, door den Parlementairen Generaal Fairfax naauw ingesloten, gesloten of oorspronkelijk markt, de bezetting Caldecot was onafgevoerd, en gewaand weggevoerd; de landerijen in den troep, wie of op het slagveld geleven, of in armoede vervallen, of doolde in ballingschap om; het veer stond genoegzaam stil; de punten lager werkeloos, aan hare woestijn, en de welker van bloeiende heuvel van de Zwarte-Rots werd eene ruïne, waar de zwaluwen en de vissen, die onafgevoerd door hare gebroken vanden, en afvlogen.

hijden hadden, behoorde Giles Gilbert, de bekende visscher en veerman van 't nieuwe veer. Na langdurigen, vruchtlozen arbeid met zijnen petten, droevig en moedeloos langs de uitgestrekte zandvlakte, die de wijkende vloed droog liet, huiswaarts keerende met zijn zoontje, den trouwen medgezel in de uitoefening van zijn beroep, ontmoette hij twee zijner geburen, die met de noodige werktuigen tot de schelpvischvangst uitgerust, langz het strand wandelden. Even als Gilbert, hadden ze vroeger het dubbel beroep van visschers en bootslieden gedreven, en droegen ook, gelijk hij al de uiterlijke teekenen van kommer en behoefte.

— »Goeden morgen, Giles!» zeide de oudste van de twee: »Waar gaat dat heen? Doch wat behoef ik nog te vragen: uwe ledige netten zeggen genoeg. 't Is toch bij mijn ziel, alaf de booten van den ouden, Vol de visschen van deze kust verdreven hebben, even als de reizigers van het veer. Man, man, 't zijn droevige tijden, die we beleven.

— »Ja, waarlijk, hernam Gilbert: 't heeft alles een jammerlijk keur genomen. Wie zou 't denken; bij voorbeeld, dat giudeche zwarte puinhoopen en omgeschoten muren, waar de koeien en paarden zoo ongehinderd rondloopen, als schier de schuur van den ouden Leeraar, hetzelfde sterft, oude Caldecot slot, waar nog gestation daren geleden, een honderdtal flinke knopen, met geweer en wapens de wacht hielden! 't Zal nog wel stat aanloopen, denk ik, eer onder zijne ijzeren valpoorten, een ruiter zijn paardje weer 't laat steigen.

— »St. st.» zeide de jongste, eensklaps opspringende van den grond, waar hij zich had neergestrekt, »ik hoor paardengetrappel. Kavalliers of ridders! 't Zou niet raadzaam wezen, hunne komst af te wachten. Ik zal mij daar achter die rots maar schuil houden, tot zij voorbij zijn.

— »Blijf toch staan, buurman,» herademde Giles: 't konnen ook wel eenvoudige reizigers zijn, die 't veer over willen; en in dat geval hebben ze onzen bijstand noodig. In zulke schrale tijden, laat men een goede kans maar zoo niet glippen.

— »Ja wel, de kans, om, ten loon uwer moeite, met een dragt sabelslagen naar huis te gaan, zoo als gij dat reeds bij onderwinning hebt,» hervatte de eerste spreker, »en liep ijlings naar zijn schuilhoek. 't Was mij beviel, laat ze over de Severn zwemmen, zoo zij er wezen willen.

Giles en zijn makker spoedden zich naar eene groote bres, in den hoogen aardenwal, van de Romeinsche legerschans, waar zij tot dusverre op gestaan hadden. Die opening, het werk van Cromwell's gewicht, is nog aanwezig, en biedt den wandelaar een doorgang aan, op 't slot en het open veld.

Twee ruiters, hunne paarden voortrijdende, over de talrijke opgravingen, die de laatste doornaden kwamen in volten ren, op de platgeschoten vesting af. Een oogenblik hielden ze stand voor de vernielde poort, terwijl de eene, met de hand de lippen der ruiters wijzende, zijnen makker iets zagen te zeggen. Vervolgens woedden zij den weg af, en door de opening heen, vanwaar de twee visschers tich, bij hunne aannadering verwijderd hadden, dreven ze hunne paarden naar den waterkant.

hijden hadden, behoorde Giles Gilbert, de bekende visscher en veerman van 't nieuwe veer. Na langdurigen, vruchtlozen arbeid met zijnen petten, droevig en moedeloos langs de uitgestrekte zandvlakte, die de wijkende vloed droog liet, huiswaarts keerende met zijn zoontje, den trouwen medgezel in de uitoefening van zijn beroep, ontmoette hij twee zijner geburen, die met de noodige werktuigen tot de schelpvischvangst uitgerust, langz het strand wandelden. Even als Gilbert, hadden ze vroeger het dubbel beroep van visschers en bootslieden gedreven, en droegen ook, gelijk hij al de uiterlijke teekenen van kommer en behoefte.

— »Goeden morgen, Giles!» zeide de oudste van de twee: »Waar gaat dat heen? Doch wat behoef ik nog te vragen: uwe ledige netten zeggen genoeg. 't Is toch bij mijn ziel, alaf de booten van den ouden, Vol de visschen van deze kust verdreven hebben, even als de reizigers van het veer. Man, man, 't zijn droevige tijden, die we beleven.

Niet lang, intusschen, had hun gesprek gedaard, toen de jongste, zich met zijn paard omkeerende, Giles haastig een wenk gaf, om nader te komen, en na de groote, donkerziende oogen op hem vestigende, vroeg hij: — »Zijt gij met de overvaart in dezen omtrek bekend; goede vriend? — Kunt gij ons den weg wijzen naar 't veer van de Zwarte-Rots!»

For Distribution FROM 1990